

Wet van *, houdende regels met betrekking tot het op de markt brengen en het gebruik van precursoren voor explosieven (Wet precursoren voor explosieven)

VOORSTEL VAN WET

Wij Willem-Alexander, bij de gratie Gods, Koning der Nederlanden, Prins van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Allen, die deze zullen zien of horen lezen, saluut! doen te weten:

Alzo Wij in overweging genomen hebben, dat het noodzakelijk is in verband met de uitvoering van verordening (EU) nr. 98/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 15 januari 2013, over het op de markt brengen en het gebruik van precursoren voor explosieven (PbEU L 39) bij de wet regels te stellen ten aanzien van het aanbieden, binnenbrengen, voorhanden hebben en gebruiken van stoffen of mengsels die kunnen worden misbruikt voor de illegale vervaardiging van explosieven, ten aanzien van vergunningverlening aan particulieren daaromtrent alsmede ten aanzien van het toezicht op de naleving en de handhaving van de bepalingen van de verordening;

Zo is het, dat Wij, de Afdeling advisering van de Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Artikel 1

In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

- a. aanbieden: aanbieden als bedoeld in artikel 3, vierde lid, van verordening (EU) nr. 98/2013;
- b. binnenbrengen: binnenbrengen als bedoeld in artikel 3, vijfde lid, van verordening (EU) nr. 98/2013;
- c. gebruik: gebruik als bedoeld in artikel 3, zesde lid, van verordening (EU) nr. 98/2013;
- d. marktdeelnemer: marktdeelnemer als bedoeld in artikel 3, negende lid, van verordening (EU) nr. 98/2013;
- e. Onze Minister: Onze Minister van Veiligheid en Justitie;
- f. particulier: een particulier als bedoeld in artikel 3, zevende lid, van verordening (EU) nr. 98/2013;
- g. persoonsgegevens: hetgeen hieronder wordt verstaan in artikel 1 van de Wet bescherming persoonsgegevens;
- h. precursor voor explosieven waarvoor een beperking geldt: een precursor voor explosieven waarvoor een beperking geldt als bedoeld in artikel 3, tiende lid, van verordening (EU) nr. 98/201, alsmede een bij of krachtens artikel 2, tweede lid, aangewezen precursor voor explosieven;
- i. precursor voor explosieven waarvoor een meldplicht geldt: precursor voor explosieven waarvoor een beperking geldt, zowel boven als onder de in bijlage I van de verordening (EU) nr.98/2013 genoemde grenswaarden en stoffen waarvoor verdachte transacties moeten worden

gemeld als bedoeld in bijlage II van verordening (EU) nr. 98/2013, alsmede een bij of krachtens artikel 2, tweede lid, aangewezen precursor voor explosieven;

j. verdachte transactie: verdachte transactie als bedoeld in artikel 3, achtste lid, van verordening (EU) nr. 98/2013;

k. verordening (EU) nr. 98/2013: verordening (EU) nr. 98/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 15 januari 2013 over het op de markt brengen en het gebruik van precursoren voor explosieven (PbEU L 39);

l. verwerking van persoonsgegevens: hetgeen hieronder wordt verstaan in artikel 1 van de Wet bescherming persoonsgegevens.

Artikel 2

1. Deze wet is van toepassing op precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt en precursoren voor explosieven waarvoor een meldplicht geldt.

2. Bij ministeriële regeling kunnen precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt en precursoren voor explosieven waarvoor een meldplicht geldt worden aangewezen die, naast de stoffen als bedoeld in de bijlagen I en II behorende bij verordening (EU) nr. 98/2013, vallen onder de werking van deze wet.

Artikel 3

1. Het is verboden precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt aan te bieden aan een particulier zonder dat aan hem een vergunning is verleend.

2. Het is een particulier verboden zonder daartoe aan hem verleende vergunning precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt binnen te brengen op het grondgebied van Nederland, in bezit te houden of te gebruiken.

3. Het is verboden te handelen in strijd met voorschriften gesteld bij of krachtens de artikelen 5 en 9, eerste, derde en vierde lid, van verordening (EU) nr. 98/2013 alsmede met regels gesteld krachtens artikelen 4, vierde lid, 8 en 9.

Artikel 4

1. Onze Minister verleent een vergunning als bedoeld in artikel 3, tweede lid.

2. De vergunning is niet overdraagbaar.

3. De vergunning wordt voor de duur van maximaal twee jaar verleend.

4. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden met betrekking tot:

a. het gebruik van precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt;

b. te nemen veiligheidsmaatregelen voor onder meer vervoer, opslag en gebruik van precursoren waarvoor een beperking geldt, onder meer ter voorkoming van gebruik door anderen dan de aanvrager;

c. te nemen maatregelen bij verdwijning of diefstal van de precursoren waarvoor een beperking geldt; of

d. de door de aanvrager te bewaren gegevens en bescheiden van de aankoop van precursoren waarvoor een beperking geldt.

5. Bij ministeriële regeling kunnen modellen worden vastgesteld van de vergunning alsmede van andere ter uitvoering van de wet te gebruiken bescheiden.

Artikel 5

1. Bij de vergunningaanvraag verstrekt de aanvrager:
 - a. zijn volledige naam;
 - b. zijn woonadres;
 - c. zijn woonplaats;
 - d. zijn telefoonnummer;
 - e. zijn emailadres;
 - f. het nummer van zijn identiteitsbewijs; en
 - g. het adres waar de precursor of precursoren zullen worden opgeslagen dan wel zullen worden gebruikt indien deze niet gelijk is of zijn aan het woonadres.
2. Bij ministeriële regeling worden regels gesteld over:
 - a. waar de aanvraag wordt ingediend;
 - b. de wijze waarop de aanvraag wordt ingediend, en
 - c. welke bescheiden en gegevens in aanvulling op de gegevens, genoemd in het eerste lid, bij de aanvraag moeten worden verstrekt.
3. Bij ministeriële regeling kan worden bepaald dat voor de behandeling van een aanvraag om een vergunning een kostendekkende vergoeding is verschuldigd.

Artikel 6

1. Een vergunning als bedoeld in artikel 3, tweede lid, wordt door Onze Minister verleend, indien:
 - a. de aanvrager de gegevens bedoeld in artikel 5, eerste lid en de bij ministeriële regeling vastgestelde bescheiden en informatie bedoeld in artikel 5, tweede lid, onderdeel c heeft overgelegd;
 - b. de aanvrager een verklaring omtrent het gedrag heeft overgelegd als bedoeld in artikel 28 van de Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens;
 - c. er naar het oordeel van Onze Minister geen redelijk alternatief voorhanden is voor het voorgenomen gebruik van de precursor voor explosieven waarvoor een beperking geldt, waarmee een vergelijkbaar effect wordt bereikt;
 - d. het voorgenomen gebruik van de precursor voor explosieven waarvoor een beperking geldt niet voor de uitoefening van een beroep wordt gebruikt, niet in strijd is met de wet en naar oordeel van Onze Minister proportioneel is om het voorgenomen doel te bereiken; en
 - e. geen vermoeden bestaat dat de precursor voor explosieven waarvoor een beperking geldt door de aanvrager voor een ander doel zal worden gebruikt dan het voorgenomen doel.
2. Een vergunning als bedoeld in het eerste lid wordt niet verleend indien dat noodzakelijk is ter bescherming van wezenlijke veiligheidsbelangen of om redenen van openbare orde. Bij ministeriële regeling wordt bepaald in welke gevallen de vergunning niet wordt verleend in verband met de redenen, bedoeld in de eerste volzin.

Artikel 7

1. De houder van een vergunning is desgevraagd verplicht Onze Minister de gegevens te verstrekken die noodzakelijk zijn om aan te tonen dat nog aan de voorwaarden voor verlening

van de vergunning wordt voldaan en licht Onze Minister zo spoedig mogelijk in over wijzigingen van de gegevens en bescheiden die bij de aanvraag van de vergunning zijn verstrekt.

2. De vergunning kan worden ingetrokken, indien:

- a. niet meer aan de voorwaarden voor afgifte van de vergunning wordt voldaan;
- b. de vergunning werd verstrekt op grond van onjuiste of onvolledige gegevens;
- c. de voorschriften van de vergunning niet in acht zijn genomen; of
- d. niet voldaan wordt aan het gestelde in het eerste lid.

Artikel 8

Bij ministeriële regeling worden regels gesteld over de wijze waarop marktdeelnemers precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt aanbieden aan particulieren. Er worden in elk geval regels gegeven over de vormgeving van de etiketten bedoeld in artikel 5 van verordening (EU) nr.98/2013 en regels gegeven over de controles die marktdeelnemers toepassen bij het aanbieden van precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt.

Artikel 9

1. Artikel 9, eerste lid, van verordening (EU) nr. 98/2013 is van toepassing op de op grond van artikel 2, tweede lid, aangewezen precursoren.
2. Bij ministeriële regeling worden regels gesteld over de in het eerste lid bedoelde melding.

Artikel 10

Met het toezicht op de naleving van het bepaalde bij of krachtens verordening (EU) nr. 98/2013, of van het bepaalde bij of krachtens deze wet, zijn belast:

- a. de bij ministeriële regeling aangewezen ambtenaren, en
- b. de ambtenaren van de rijksbelastingdienst, bevoegd inzake douane, voor zover dit het binnenbrengen van goederen uit derde landen, niet tot het douanegebied van de Europese Gemeenschap behorend, door particulieren betreft.

Artikel 11

Onze Minister is bevoegd tot oplegging van een last onder dwangsom ter handhaving van de bij of krachtens deze wet gestelde verbodsbepalingen en verplichtingen en van verordening (EU) nr. 98/2013.

Artikel 12

1. Onze Minister, onderscheidenlijk een bij of krachtens deze wet aangewezen toezichthouder, verstrekt op verzoek van de korpschef, bedoeld in artikel 27 van de Politiewet 2012, de persoonsgegevens bedoeld in artikel 5, eerste lid dan wel andere gegevens of bescheiden ten behoeve van de goede uitvoering van de politietaak, bedoeld in de artikelen 3 en 4, eerste lid, van de Politiewet 2012.

2. Onze Minister, onderscheidenlijk een bij of krachtens deze wet aangewezen toezichthouder, verstrekt op verzoek van de commandant van de Koninklijke marechaussee de persoonsgegevens bedoeld in artikel 5, eerste lid dan wel andere gegevens of bescheiden ten behoeve van de goede uitvoering van de politietaak door de Koninklijke marechaussee als bedoeld in artikel 4 van de Politiewet 2012.

3. Onze Minister, onderscheidenlijk een bij of krachtens deze wet aangewezen toezichthouder, verstrekt op verzoek van een inspecteur als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, onderdeel c. van de Algemene douanewet, de persoonsgegevens bedoeld in artikel 5, eerste lid dan wel andere gegevens of bescheiden ten behoeve van een doelmatige en doeltreffende uitvoering van de Algemene douanewet.

Artikel 13

1. Onze Minister, onderscheidenlijk een bij of krachtens deze wet aangewezen toezichthouder, ontvangt de persoonsgegevens bedoeld in artikel 5, eerste lid dan wel andere gegevens of bescheiden ten behoeve van een doelmatige en doeltreffende uitoefening van deze wet, van:

- a. de korpschef, bedoeld in artikel 27 van de Politiewet 2012,
- b. de commandant van de Koninklijke marechaussee ten behoeve van de goede uitoefening van de politietaak, bedoeld in artikel 4 van de Politiewet 2012, dan wel
- c. een inspecteur, bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, onderdeel c. van de Algemene douanewet.

2. Andere bestuursorganen zijn bevoegd uit eigen beweging en desgevraagd verplicht aan Onze Minister, onderscheidenlijk een bij of krachtens deze wet aangewezen toezichthouder, de persoonsgegevens bedoeld in artikel 5, eerste lid dan wel andere gegevens of bescheiden te verstrekken die noodzakelijk zijn voor de uitvoering en het toezicht op de naleving van deze wet.

Artikel 14

1. Ten behoeve van de doelmatige en doeltreffende uitwerking van deze wet worden persoonsgegevens verwerkt. Onze Minister is verantwoordelijke voor deze verwerking.

2. De persoonsgegevens bedoeld in artikel 5, eerste lid, en de bescheiden en gegevens die op grond van artikel 5, tweede lid, onderdeel c, zijn verstrekt, worden drie jaar bewaard, ook indien de vergunning wordt geweigerd.

3. De persoonsgegevens dan wel andere gegevens of bescheiden die door de in artikel 10, onderdeel a, genoemde ambtenaren verkregen zijn bij de uitoefening van hun taak, worden maximaal vijf jaar bewaard.

Artikel 15

De Wet op de economische delicten wordt als volgt gewijzigd:

A

In artikel 1, onder 2°, wordt in de alfabetische rangschikking ingevoegd:
de Wet precursoren voor explosieven, de artikelen 3, 4, vierde lid, 8 en 9.

B

In artikel 6, vierde lid, wordt na “Uitvoeringswet verdrag chemische wapens” ingevoegd: ,
artikel 3 van de Wet precursoren voor explosieven, .

Artikel 16

De artikelen van deze wet treden in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip, dat voor de verschillende artikelen of onderdelen daarvan verschillend kan worden vastgesteld.

Artikel 17

Deze wet wordt aangehaald als: Wet precursoren voor explosieven.

Lasten en bevelen dat deze in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat alle ministeries, autoriteiten, colleges en ambtenaren wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven

De Minister van Veiligheid en Justitie,

De Staatssecretaris van Infrastructuur en Milieu

Memorie van Toelichting

Algemeen deel

1. Inleiding

1.1 Aanleiding

Op 9 februari 2013 is de Verordening (EU) nr. 98/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 15 januari 2013 over het op de markt brengen en het gebruik van precursoren voor explosieven gepubliceerd in het publicatieblad (PbEU 2013, L 39/1) (hierna de verordening). Ingevolge artikel 19 van de verordening is deze in werking getreden op de twintigste dag na de bekendmaking in het publicatieblad en is de verordening van toepassing vanaf 2 september 2014. Indien voorliggend wetsvoorstel niet voor 2 september 2014 in werking treedt, geldt vanaf die datum in Nederland op basis van de verordening (tijdelijk) een totaalverbod voor particulieren op het binnenbrengen op het grondgebied van Nederland, in bezit houden of gebruiken van precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt. Toezicht op de naleving van dit verbod en het verplicht stellen van het melden van verdachte transacties, verdwijningen en diefstallen is dan (tijdelijk) niet mogelijk. Dit houdt in dat particulieren na 2 september 2014 geen precursoren voor explosieven welke in de bijlagen I van de verordening zijn opgenomen, mogen bezitten en gebruiken. In de verordening is in artikel 16 wel een overgangsbepaling opgenomen voor precursoren die voor 2 september 2014 zijn aangeschaft. Deze mag een particulier tot en met 2 maart 2016 wel in zijn bezit hebben en gebruiken.

Indien voorliggend wetsvoorstel niet voor 2 september 2014 in werking treedt, is er daarnaast vanaf 2 september 2014 ook geen mogelijkheid tot sanctionering op overtreding van bovenstaande verbod.

Als het wetsvoorstel tot wet verheven wordt, zal het totaalverbod vervallen en een vergunningstelsel voor particulieren geïntroduceerd worden. Vanaf dat moment kan er ook gesanctioneerd gaan worden voor overtredingen van de verordening en de in de wet opgenomen verboden.

Het kabinet heeft de implementatie van deze verordening in 2012 als prioriteit aangemerkt in de Nationale Strategie ter Bestrijding van Misbruik van Explosieven 2011-2015.

De verordening is in overeenstemming met de Nederlandse kabinetsreactie op het oorspronkelijke voorstel van de Europese Commissie. Alleen ten aanzien van verbetering van de werking van de interne markt is het door Nederland gewenste resultaat (nog) niet bereikt: hoewel alle lidstaten naar aanleiding van de verordening maatregelen dienen te nemen, kan de uitwerking van deze maatregelen per lidstaat (binnen de in de verordening gestelde kaders) nog verschillen.

Om de verordening te implementeren in Nederland is nieuwe wetgeving vereist, betreffende onder meer vergunningverlening, toezicht en boetes. Dit is uitgewerkt in onderhavige wetsvoorstel. Voor de uitwerking van enkele onderdelen van het wetsvoorstel zal een ministeriele regeling opgesteld worden.

1.2 Doel Verordening

Zelfgemaakte explosieven zijn een voorkeurswapen voor terroristen en andere criminelen. Dit komt ten eerste door de vrije verkrijgbaarheid van precursoren, chemische grondstoffen waarmee explosieven vervaardigd kunnen worden. Ten tweede is ook de benodigde kennis voor het zelf vervaardigen van explosieven eenvoudig te vinden, bijvoorbeeld op het internet. Bij de meeste terroristische aanslagen in West-Europa is dan ook gebruik gemaakt van zelfgemaakte

explosieven. Aanslagen zoals de bomaanslag in Oslo op 22 juli 2012 illustreren dit. Deze aanslagen laten tevens zien dat zelfgemaakte explosieven ernstige gevolgen kunnen hebben, zoals aanzienlijke aantallen doden en gewonden en schade aan gebouwen en infrastructuur.

Op dit moment bestaan er in de lidstaten van de Europese Unie verschillen in regelgeving omtrent precursoren voor explosieven. Dat maakt dat de verkoop van precursoren in één land streng gereguleerd en gecontroleerd wordt, terwijl dezelfde stoffen in een ander land gemakkelijk verkrijgbaar zijn. Hier komt echter verandering in: vanaf 2 september 2014 moet elke lidstaat vergelijkbare maatregelen nemen naar aanleiding van de verordening. Daarmee ontstaat niet alleen meer veiligheid maar ook meer gelijkheid op de Europese markt.

1.3 Doelstellingen van het voorstel

Het doel van het wetsvoorstel is het mogelijk maken van de uitvoering van de verordening. Het algemene doel van de verordening is een veiligere samenleving en verbetering van de werking van de interne markt.

Meer specifiek wordt ingezet op het voor terroristen en andere criminelen moeilijker maken om zelf explosieven te vervaardigen. Dat gebeurt op twee manieren: (1) door de verkoop van bepaalde precursoren voor explosieven te beperken door invoering van een vergunningplicht voor particulieren en (2) door in Nederland gevestigde marktdeelnemers te verplichten om verdachte transacties, verdwijningen en diefstallen van deze precursoren voor explosieven en een aantal andere precursoren waarvoor een meldplicht geldt voor explosieven te melden bij de overheid. De tweede maatregel geldt voor:

- transacties tussen bedrijven en particulieren;
- transacties tussen bedrijven; en
- transacties tussen particulieren.

Hiermee kunnen particulieren bepaalde precursoren voor explosieven niet langer legaal in huis hebben zonder vergunning, na de in artikel 16 van de verordening vastgestelde overgangsperiode. Tevens wordt verwacht dat veel bedrijven deze stoffen niet meer aan zullen bieden aan particulieren vanwege de kosten die gemaakt moeten worden om de stoffen te mogen blijven verkopen (zoals het opzetten en in stand houden van processen voor verkopen aan particulieren met een vergunning en voor het melden van verdachte transacties, verdwijningen en diefstallen). Daarmee wordt – naar verwachting – de beschikbaarheid van precursoren na de inwerkingtreding van het wetsvoorstel drastisch beperkt.

2. De verordening

De basis van de verordening is het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en met name artikel 114. Deze verordening stelt voorschriften vast inzake het aanbieden, het binnenbrengen, het voorhanden hebben en het gebruiken van stoffen of mengsels die kunnen worden misbruikt voor de illegale vervaardiging van explosieven, teneinde de beschikbaarheid van die stoffen en mengsels voor particulieren te beperken en ervoor te zorgen dat verdachte transacties in de gehele toevoerketen adequaat worden gemeld.

In 2008 is door de Raad een actieplan aangenomen voor het verbeteren van de beveiliging van explosieven. Daarbij werd de Commissie verzocht een permanent comité – het *European*

Standing Committee on Precursors – in te stellen voor de bespreking van maatregelen en het opstellen van aanbevelingen voor regelgeving inzake op de markt verkrijgbare precursoren voor explosieven, waarbij wel rekening gehouden moest worden met de economische gevolgen, administratieve lasten en kosteneffectiviteit. Eén van de aanbevelingen van dit comité was om de verkoop van bepaalde precursoren aan particulieren aan banden te leggen en het melden van verdachte transacties, verdwijningen en diefstallen van deze precursoren en een aantal andere precursoren voor de gehele toevoerketen verplicht te stellen. Na een impact assessment (SEC (2010) 1040) heeft de Europese Commissie vervolgens een voorstel voor een verordening opgesteld, welke heeft geleid tot de verordening. Het doel van de verordening is om de al bestaande regels in de lidstaten te harmoniseren om het vrije verkeer van chemische stoffen en mengsels in de interne markt te verbeteren en concurrentievervalsing zoveel mogelijk weg te nemen en tegelijkertijd een hoog niveau van bescherming van de veiligheid van de bevolking te waarborgen. Met het oog op een zo uniform mogelijke regeling voor marktdeelnemers, is een verordening de meest geschikte rechtsvorm om het op de markt brengen en het gebruik van precursoren voor explosieven te regelen.

2.1 Inhoud Verordening (EU) nr.98/2013

De verordening is als volgt opgezet. De artikelen 1 en 2 bepalen het onderwerp en het toepassingsgebied. De verordening is van toepassing op de in de bijlagen van de verordening genoemde stoffen en op mengsels en stoffen die de genoemde stoffen bevatten. Ook geeft artikel 2 in het tweede lid aan waar de verordening niet voor geldt, zoals voor een voorwerp in de zin van punt 3 van artikel 3 van Verordening (EG) nr. 1907/2006, voor pyrotechnische artikelen in de zin van artikel 2, eerste lid, van Richtlijn 2007/23/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 mei 2007 en voor geneesmiddelen. Artikel 3 van de verordening geeft de definities weer die in de verordening en daardoor ook in dit wetsvoorstel worden gebruikt. In dit wetsvoorstel zijn de begrippen “aanbieden”, “binnenbrengen”, “gebruik”, “marktdeelnemer”, “particulier” en “verdachte transactie” overgenomen. Het begrip “precursor voor explosieven waarvoor een beperking geldt” is aangevuld met de bij artikel 2, tweede lid, van dit wetsvoorstel aangewezen precursoren.

Artikel 4 van de verordening geeft aan dat precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt niet worden aangeboden aan, of binnengebracht op het grondgebied door, in bezit gehouden door of gebruikt worden door particulieren tenzij de lidstaat een vergunningsstelsel of registratiesysteem invoert of handhaaft. In Nederland is gekozen om een vergunningstelsel in te voeren, zoals vastgelegd in artikel 3 van het wetsvoorstel. Vooralsnog wordt in Nederland geen registratieplicht ingevoerd en zal in eerste instantie alleen bij de verkoper de verplichting worden neergelegd om bij een transactie na te gaan of de koper beschikt over de juiste vergunning en daadwerkelijk de koper is. Ook is in artikel 4 van de verordening aangegeven wat de vergunning verplichting inhoudt voor de particulier en de verkopende partij (in de verordening marktdeelnemer genoemd). In artikel 5 van de verordening wordt aangegeven hoe omgegaan dient te worden met de etikettering van precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt. Zo moet op de verpakking van een product duidelijk worden vermeld dat deze is onderworpen aan de eisen van deze verordening. Over het vrije verkeer aangaande deze stoffen geeft artikel 6 van de verordening aan dat lidstaten zich niet kunnen beroepen op redenen in verband met de preventie van illegale vervaardiging van explosieven om een verbod of een

beperking in te stellen of op een andere manier obstakels op te werpen voor de stoffen waarop deze verordening betrekking heeft.

In artikel 7 van de verordening worden de regels aangaande de vergunningen vastgelegd. In het eerste lid is aangegeven dat bij de beoordeling van een vergunningaanvraag, de bevoegde instantie rekening houdt met alle relevante omstandigheden, in het bijzonder de legitimiteit van het voorgenomen gebruik van de stof. De vergunning wordt geweigerd indien op redelijke gronden wordt getwijfeld aan de legitimiteit van het voorgenomen gebruik of aan het voornemen van de gebruiker om de stof voor een legitiem doel te gebruiken. In dit wetsvoorstel is dat uitgewerkt in artikel 6. In het tweede lid van artikel 7 van de verordening wordt aangegeven dat een vergunning beperkt kan worden door gebruik toe te staan voor een termijn van ten hoogste drie jaar. Omdat de omstandigheden van een vergunde particulier en toepassingen van precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt kunnen veranderen, is in dit wetsvoorstel gekozen voor een termijn van twee jaar. Bij het bepalen van deze termijn zijn administratieve lasten en veiligheid tegen elkaar afgewogen. Het derde lid geeft aan dat er voor een vergunning een vergoeding gevraagd kan worden van ten hoogste de kosten van de behandeling van de aanvraag. In het zesde lid staat dat afgegeven vergunningen in een andere lidstaat ook geldig kunnen zijn. Mede hiervoor zijn in januari 2014 door de Commissie richtlijnen opgesteld over de technische details van vergunningen. Artikel 8 van de verordening geeft de eisen van registratie van een transactie aan, voor het geval een land kiest voor het invoeren van een registratiesysteem. Omdat hier niet voor gekozen is, is dit artikel niet relevant voor onderhavig wetsvoorstel.

In artikel 9 van de verordening zijn bepalingen opgenomen over hoe verdachte transacties, verdwijningen en diefstallen van precursoren voor explosieven moeten worden gemeld. In onderhavig wetsvoorstel is de basis voor de uitwerking hiervan opgenomen in artikel 9. Als een marktdeelnemer vermoedt dat een transactie verdacht is, mag hij zich het recht voorbehouden deze te weigeren en meldt hij de (voorgenomen) transactie zo spoedig mogelijk samen met de identiteit van de klant aan de aangewezen instantie. Ook als significante hoeveelheden van precursoren voor explosieven waarvoor een meldplicht geldt verdwijnen of worden gestolen, moet een marktdeelnemer dit zo spoedig mogelijk melden aan de aangewezen instantie. De Commissie zal voor 2 september 2014 richtsnoeren vaststellen om de samenwerking tussen de instanties en marktdeelnemers te vergemakkelijken. Artikel 10 van de verordening geeft aan dat de uitvoering van deze verordening conform Richtlijn 95/46/EG moet geschieden, met name bij de verwerking van de persoonsgegevens die nodig is voor de vergunningverlening en de transacties. In dit wetsvoorstel is dat verwerkt in de artikelen 12 en 13. Artikel 11 van de verordening verplicht lidstaten om sancties vast te stellen die in geval van inbreuk op deze verordening van toepassing zijn. De sancties moeten doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn. In dit wetsvoorstel is in artikel 11 voorgesteld dat de Minister van Veiligheid en Justitie bevoegd is om een last onder dwangsom uit te oefenen. Artikel 14 van het wetsvoorstel brengt de overtreding van deze wet onder de Wet economische delicten en geeft hierdoor weer welke strafmaat er mogelijk is als er sprake is van het binnenbrengen op het grondgebied van Nederland, in bezit houden of gebruiken van precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt met een terroristisch oogmerk.

Artikel 12 van de verordening geeft aan hoe de Commissie de bijlagen bij de verordening kan wijzigen. In artikel 13 van de verordening is een vrijwaringsclausule opgenomen op grond waarvan lidstaten de lijst met stoffen kunnen uitbreiden. Deze mogelijkheid is in artikel 2, tweede lid, van het wetsvoorstel opgenomen. Hierin staat dat bij ministeriële regeling stoffen onder het regime van deze wet kunnen worden gebracht. In de verordening staan enkele delegatiebepalingen aan de Commissie. Artikel 14 van de verordening geeft aan onder welke voorwaarden deze bepalingen uitgevoerd mogen worden en artikel 15 geeft de regels aan voor een spoedprocedure voor zo'n handeling.

Voor het voorhanden hebben en gebruiken van precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt, die in omloop zijn gebracht voor 2 september 2014, geldt een overgangstermijn tot en met 2 maart 2016 op grond van artikel 16 van de verordening.

Artikel 17 van de verordening regelt dat lidstaten die op 1 maart 2013 al een registratieregeling hadden, kunnen afwijken van artikel 4, eerste of tweede lid, en die registratieregelingen in overeenstemming met artikel 8 kunnen toepassen.

In artikel 18 van de verordening is een evaluatiebepaling opgenomen waardoor de Commissie uiterlijk 2 september 2017 een verslag aan de Raad aanbiedt. Tot slot is in artikel 19 van de verordening de inwerkingtreding bepaald. De verordening is in werking getreden de twintigste dag na de bekendmaking ervan in het Publicatieblad van de Europese Unie, zijnde op 9 februari 2013 en wordt op 2 september 2014 van toepassing.

3. Betrokken partijen in Nederland

Burgers, bedrijven en overheid zijn allen betrokken bij het op de markt brengen en gebruik van precursoren voor explosieven. Zij zullen dan ook de gevolgen van maatregelen ondervinden, zij het in beperkte mate.

Particulieren kunnen de precursoren voor explosieven, waarvoor een beperking geldt, op dit moment gemakkelijk verkrijgen, omdat veel detailhandel deze stoffen in de schappen heeft liggen. Daarnaast zijn de precursoren gemakkelijk via internet te bestellen. Uit de Europese impact assessment (SEC (2010) 1040) die de basis vormde van de verordening, informatie-uitwisseling in de *European Standing Committee on Precursors* en aanvullende onderzoeken op nationaal en Europees niveau blijkt echter dat deze stoffen in zeer kleine aantallen verkocht worden aan particulieren. Zij worden met name aangekocht voor zeer specifieke toepassingen binnen een hobby (zoals vliegen met modelvliegtuigen of het bleken van kunstobjecten). Daarnaast worden deze stoffen beperkt gebruikt voor alledaagse toepassingen zoals schoonmaken en desinfecteren; voor deze toepassingen zijn echter voldoende alternatieven beschikbaar.

Ook het Nederlandse bedrijfsleven zal in beperkte mate de gevolgen van de verordening en aanvullende Nederlandse wet- en regelgeving merken. Dit betreft met name bedrijven zoals drogisterijen, hobbywinkels, tuincentra en internetbedrijven, die precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt verkopen aan particulieren. Alle in Nederland gevestigde bedrijven, die precursoren voor explosieven verkopen waarvoor verdachte transacties, verdwijningen en diefstallen gemeld worden, zullen daarnaast moeten investeren in aanpassing van processen en instructies, zodat zij voor de relevante producten verdachte transacties kunnen herkennen en melden bij de overheid. Bij veel Nederlandse bedrijven zijn deze processen al

aanwezig; zij melden verdachte transacties van precursoren voor explosieven op basis van vrijwillige afspraken met de Ministeries van Veiligheid en Justitie en Infrastructuur en Milieu. Het Nederlandse bedrijfsleven is nauw betrokken geweest bij de Nederlandse inzet tijdens de onderhandelingen over de verordening en het opstellen van voorliggend voorstel voor wetgeving. Dit onder meer via een nationale klankbordgroep bestaande uit de chemische industrie, groothandels, distributie, detailhandel en de vertegenwoordigers/brancheorganisaties van deze groepen en betrokkenheid op Europees niveau.

Vanuit de Nederlandse overheid zijn verschillende partijen betrokken bij het opstellen van nieuwe maatregelen op het gebied van precursoren voor explosieven. De dreigingsinschattingen betreffende precursoren voor explosieven, waarvoor maatregelen wenselijk zijn, worden gemaakt door de inlichtingen- en veiligheidsdiensten en de politie, met inbreng van Defensie, het Nederlands Forensisch Instituut en het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu. De Nationaal Coördinator Terrorismebestrijding en Veiligheid is verantwoordelijk voor het beleid rondom deze stoffen en de uitvoering van de wet- en regelgeving. Bij de uitvoering zijn de volgende partijen nauw betrokken: Inspectie Leefomgeving en Transport (vergunningverlening en toezicht), Belastingdienst (toezicht op binnenbrengen op het grondgebied,), Koninklijke Marechaussee (toezicht binnenbrengen op het grondgebied), politie (opvolging meldingen verdachte transacties, toetsing bij vergunningverlening) en Justis (afgifte verklaring omtrent het gedrag). Het voorliggende voorstel is opgesteld in nauwe samenwerking met alle hiervoor genoemde partijen.

4. Maatregelen

4.1 Beoordeling potentiële maatregelen

Sinds 2006 zijn in nationaal en Europees verband verschillende beleidsopties besproken, waarbij de kosten en de baten van de maatregelen tegen elkaar afgewogen zijn. De hierboven genoemde Europese impact assessment uit 2010 beoordeelt een groot aantal beleidsopties:

1. geen maatregelen;
2. een verbod op verkoop van precursoren aan particulieren, ongeacht de concentratie;
3. een verbod op verkoop van precursoren via internet, ongeacht de concentratie;
4. een verbod op verkoop van precursoren aan particulieren, boven een bepaalde concentratie, al dan niet inclusief:
 - a) een verbod verkoop van precursoren aan minderjarige particulieren;
 - b) de mogelijkheid om precursoren aan particulieren te verkopen als deze in het bezit zijn van een vergunning;
 - c) een systeem voor het melden van verdachte transacties, verdwijningen en diefstallen;
 - d) de mogelijkheid om precursoren aan particulieren te verkopen als de transactie geregistreerd wordt;
5. vrijwillige maatregelen zoals gedragscodes, opleiden, trainen en vergroten van bewustzijn van verkopend personeel.

In de beoordeling zijn tegen elkaar afgewogen:

- effectiviteit van de maatregel;
- economische gevolgen (inclusief administratieve lasten en nalevingskosten);

- sociale gevolgen;
- gevolgen voor het milieu;
- haalbaarheid en subsidiariteit;
- risico's en onzekerheden.

De beleids optie, die als beste uit deze studie naar voren komt, is een verbod op verkoop van precursoren aan particulieren boven een bepaalde concentratie, met de mogelijkheid om precursoren aan particulieren te blijven verkopen als zij in het bezit zijn van een vergunning, aangevuld met een systeem voor het melden van verdachte transacties, verdwijningen en diefstallen (optie 4 inclusief b en c). Deze combinatie van maatregelen werd dan ook aangedragen in het originele voorstel van de Europese Commissie voor een verordening uit 2010. Nederland steunde dit voorstel. Op verzoek van een aantal lidstaten is in de verordening ook een registratiesysteem (optie 4d) opgenomen evenals de mogelijkheid om een totaalverbod op verkoop aan particulieren te laten gelden. Het kabinet heeft – onder meer tijdens het opstellen van de kabinetsreactie op het originele voorstel van de Europese Commissie – met het Nederlandse bedrijfsleven afgesproken om de betreffende precursoren voor explosieven in Nederland beschikbaar te houden voor particulieren, mits zij een vergunning hiervoor hebben. Dit wordt in voorliggend voorstel van wet uitgewerkt, evenals de noodzakelijke wetgeving ter implementatie van de direct werkende elementen van de verordening, zoals het vaststellen van verboden, het vaststellen van de hoogtes van boetes en het instellen van toezicht op naleving.

4.2 Economische gevolgen van de maatregelen

De economische impact van de beperking van verkoop aan particulieren is gering, aangezien het een klein aantal stoffen in relatief hoge concentraties betreft. Deze stoffen worden normaliter weinig verkocht aan Nederlandse particulieren en blijven, als er geen redelijk alternatief voorhanden is, middels een vergunningstelsel beschikbaar voor particulieren die de stoffen nodig hebben voor een legitiem doel. De derving van inkomsten voor bedrijven zal zodoende beperkt zijn. Deze inschatting wordt ondersteund door de Europese impact assessment: vertaald naar de Nederlandse situatie, zouden gedeelde inkomsten €1,3 miljoen tot €3,2 miljoen kunnen bedragen. Het Ministerie van Veiligheid en Justitie verwacht echter, op basis van ervaringen uit andere landen, dat de meeste particulieren zullen overstappen op andere stoffen of lagere concentraties. Dit zal de omzetsdaling grotendeels compenseren.

De verplichting tot het melden van verdachte transacties, verdwijningen en diefstallen is een formalisering van huidige vrijwillige afspraken en volledig in lijn met vergelijkbare wetgeving rondom drugsprecursoren.

4.3 Uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid van de maatregelen

De verordening en voorliggend voorstel van wet zijn naar analogie van EU-drugsregelgeving opgebouwd. De uitvoerbaarheid hiervan is in de praktijk aangetoond. De vormgeving van de vergunningverlening, handhaving en communicatie is niet wezenlijk anders dan op vergelijkbare terreinen zoals drugsprecursoren, chemische wapens, wapens en munitie en explosieven voor civiel gebruik.

Naar verwachting zal toezicht op naleving van het verbod op bezit door particulieren een aandachtspunt blijven, aangezien niet alle eigenaren van deze stoffen de toezichthouder ervan op de hoogte zullen stellen dat zij deze stoffen in bezit hebben. De toezichthouder zal in de regel alleen op de hoogte zijn van bezit door personen die een vergunning aanvragen. Om dit gedeeltelijk te ondervangen worden afspraken gemaakt met de Douane, politie en Koninklijke Marechaussee die deze stoffen bij particulieren tegen kunnen komen tijdens de uitvoering van hun taken.

Ook toezicht op het melden van verdachte transacties, verdwijningen en diefstallen is een aandachtspunt aangezien het lastig is om aan te tonen dat een verdacht voorval niet gemeld is. Dit wordt ondervangen door in te zetten op verifieerbare processen bij bedrijven gericht op het herkennen en melden van verdachte transacties, verdwijningen en diefstallen. Bedrijven moeten bij inspectie aantonen dat (verkopend) personeel weet voor welke producten verdachte transacties, verdwijningen en diefstallen gemeld moeten worden, dat zij verdachte transacties kunnen herkennen en dat zij weten hoe te handelen bij een verdachte transactie. Om bedrijven te ondersteunen bij het herkennen van verdachte transacties en het opzetten of verbeteren van processen heeft de Europese Commissie in januari 2014 richtlijnen vastgesteld, die volledig in lijn zijn met de richtlijnen die in Nederland ook nu al gebruikt worden door bedrijven en in overheidscommunicatie.

Een derde aandachtspunt is verkoop via internet en/of in landen waar beperkt toezicht is op naleving van wet- en regelgeving (binnen en buiten de Europese Unie). Internetverkopers, die in Nederland gevestigd zijn, dienen zich aan de Nederlandse wet- en regelgeving te houden. De Nederlandse toezichthouder zal toezien op de naleving door deze bedrijven. De Nederlandse toezichthouder kan niet toezien op naleving door internetverkopers die buiten Nederland gevestigd zijn; dit dient te geschieden door de bevoegde instanties van het land waarin zij gevestigd zijn. Indien een (internet)verkoper buiten de EU gevestigd is, zal de Douane toezicht houden op het binnenbrengen op het Nederlandse grondgebied. Daarnaast blijft het risico aanwezig dat andere lidstaten van de Europese Unie de regelgeving minder stringent implementeren of naleven. De verordening stelt minimumeisen aan wet- en regelgeving binnen de EU omtrent de verkoop van precursoren voor explosieven; de Minister van Veiligheid en Justitie zal er bij de andere lidstaten op aandringen dat zij de wetgeving implementeren en toezicht houden op de naleving.

Een vierde aandachtspunt is dat het voor bedrijven niet altijd duidelijk is wanneer een klant handelt als particulier of vanuit zijn professie. Het is belangrijk dat bedrijven dit onderscheid kunnen maken, zodat niet ten onrechte verkocht wordt aan een particulier zonder vergunning. De toezichthouder zal richtlijnen opstellen die bedrijven ondersteunen bij het maken van deze inschatting.

Tot slot wordt de afwezigheid van een registratieverplichting bij de verkoop van een precursor voor explosieven waarvoor een beperking geldt als probleem benoemd in de concept handhaafbaarheids-, uitvoerbaarheids-, en fraudegevoeligheidstoets. In de voorziene maatregelen wordt bedrijven alleen gevraagd om aan te tonen dat zij in staat zijn om een gedegen controle bij verkoop uit te voeren. Dit moet in een procedure worden vastgelegd. Voor deze vorm is gekozen om de administratieve lasten van het bedrijfsleven te minimaliseren.

Om dit probleem deels te ondervangen zal in eerste instantie worden ingezet op registreren van transacties op vrijwillige basis door marktdeelnemers. De uitvoering van de voorliggende wet en op te stellen regelgeving zal na drie jaar geëvalueerd worden. Indien nodig, kan daarna op basis van artikel 8 alsnog een verplichting tot het registreren van transacties ingevoerd worden voor bedrijven die precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt verkopen aan particulieren.

5. Maatschappelijke gevolgen

5.1 Gevolgen voor de veiligheid

Het directe gevolg van de voorliggende wetgeving is dat particulieren zeven stoffen en eventueel in de toekomst bij ministeriële regeling toe te voegen stoffen boven een bepaalde concentratie niet meer (legaal) zonder vergunning kunnen binnenbrengen op het grondgebied van Nederland, in bezit houden of gebruiken. Dit zal leiden tot minder omloop van deze stoffen onder particulieren en daardoor minder veiligheidsrisico's. Ook moeten bedrijven verdachte transacties, verdwijningen en diefstallen melden bij de overheid. Een toename in het aantal meldingen wordt dan ook verwacht. Daarmee krijgen de politie en inlichtingen- en veiligheidsdiensten een betere informatiepositie. Indirect gevolg van het voorstel kan zijn dat een verschuiving naar illegale verkoop/aankoop van deze stoffen plaatsvindt. Ook kan het voorstel leiden tot een verschuiving naar andere modi operandi voor aanslagen. Ontwikkelingen op deze twee terreinen worden gemonitord door de politie en de inlichtingen- en veiligheidsdiensten.

5.2 Gevolgen voor de overheid

De budgettaire gevolgen van het voorstel zijn zeer beperkt. De uitvoering van de verordening wordt opgevangen binnen de huidige begroting van het Ministerie van Infrastructuur en Milieu (Inspectie Leefomgeving en Transport) voor vergunningverlening en toezicht en de lopende begroting van het Ministerie van Veiligheid en Justitie voor communicatie en voorlichting. De uitvoering valt daarnaast binnen de reguliere taken van de Belastingdienst/Douane, Koninklijke Marechaussee, Belastingdienst/FIOD, politie en Justis. Andere (decentrale) overheden zullen geen additionele administratieve lasten hebben naar aanleiding van dit voorstel. Ook worden geen significante gevolgen voorzien voor het Openbaar Ministerie en de rechterlijke macht.

5.3 Privacy Impact Assessment en gegevensbescherming

Gezien de aard van dit voorstel is in de fase van beleidsontwikkeling en ontwikkeling van wetgeving een Privacy Impact Assessment uitgevoerd. Met behulp hiervan is de noodzaak van gegevensverwerking bekeken, en zijn op gestructureerde wijze de implicaties van de maatregelen op gegevensbescherming in kaart gebracht. Hierbij is in het bijzonder aandacht besteed aan de beginselen van gegevensminimalisering en doelbinding, het vereiste van een goede beveiliging en de rechten van de betrokkenen. In de opzet van het wetsvoorstel is ervoor gekozen om geen kopieën te verzoeken van identiteitsbewijzen en zullen aangeleverde bewijsstukken drie jaar na afhandeling van de vergunningsverleningsprocedure vernietigd worden. Ook wordt informatie van meldingen van verdachte transacties conform de Wet bescherming politiegegevens na in de wet gestelde termijn vernietigd. De belangen van privacy van aanvragers, vergunninghouders en (potentiële) kopers van precursoren van explosieven zijn afgewogen tegen de belangen van (1) een gedegen vergunningsverleningsproces, (2) gedegen handhaving van de gestelde verboden in artikel 3 van het wetsvoorstel en (3) opsporing bij verdachte transacties.

In de verordening is in artikel 10 aangegeven hoe er met de persoonsgegevens die noodzakelijk zijn in het kader van de toepassing van deze verordening moet worden omgegaan. Er moet door de lidstaten in elk geval zorg voor gedragen worden dat de verwerking van persoonsgegevens in het kader van de toepassing overeenkomstig Richtlijn 95/46/EG geschiedt. De Wet bescherming persoonsgegevens is de uitwerking van deze richtlijn in Nederland en daar is in dit wetsvoorstel een link mee gelegd onder meer door aan te sluiten bij het begrippenkader uit de Wet bescherming persoonsgegevens. Er moet met name voor gezorgd worden dat de verwerking van persoonsgegevens die nodig is in het kader van het verlenen van de vergunning overeenkomstig artikel 4, leden 2 en 6, en artikel 7 van de verordening en de artikelen 8 en 17 van de verordening en van de melding van verdachte transacties overeenkomstig artikel 9 van de verordening in overeenstemming is met de richtlijn.

Op basis van de Privacy Impact Assessment wordt geconcludeerd dat verwerking van persoonsgegevens in dit wetsvoorstel zeer beperkt zal zijn en dat de nodige waarborgen in acht zijn genomen om deze gegevens te beveiligen. Mede op basis van de Privacy Impact Assessment is in de artikelen 12 en 13 vastgelegd welke informatie tussen welke overheidsorganisaties gedeeld kan worden voor welk doel.

5.4 Gevolgen voor burgers

Burgers die nu gebruik maken van de precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt, zullen hinder ondervinden van de nieuwe regels. Voor veel toepassingen zijn echter alternatieve producten beschikbaar die minder risicovol zijn en die niet onder de verordening vallen. De minister van Veiligheid en Justitie zal een lijst vaststellen van redelijke alternatieven voor precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt. Burgers zullen deze alternatieve stoffen moeten gebruiken of, indien dit niet mogelijk is, een vergunning moeten aanvragen voor het binnenbrengen op het grondgebied van Nederland, in bezit houden of gebruiken van een precursor voor explosieven waarvoor een beperking geldt. Dit laatste leidt tot administratieve lasten, zoals het aanvragen van een verklaring omtrent het gedrag, zoals opgenomen in het voorgestelde artikel 6, het aanvragen van de vergunning en (op verzoek) het aantonen dat de voorwaarden van de vergunning nageleefd worden. Ook moet de particulier de vergunning meenemen bij elke aankoop.

Naar aanleiding van ervaringen in het buitenland, wordt verwacht dat een zeer beperkt aantal burgers (maximaal honderd per jaar) een vergunning zal aanvragen. Dat betekent dat de nalevingskosten voor burgers ook zeer beperkt zijn. Op basis van standaardinformatie wordt ervan uitgegaan dat burgers per twee jaar (de looptijd van een vergunning) één uur nodig hebben voor het aanvragen van een verklaring omtrent het gedrag, vierenhalf uur nodig hebben voor het aanvragen van een vergunning, één uur nodig hebben voor het op verzoek van de toezichthouder aantonen dat aan de voorschriften wordt voldaan en een half uur nodig hebben voor het tonen van de vergunning bij aankopen. Ervan uitgaande tweehonderd vergunningen aangevraagd en gegund worden in deze periode van twee jaar, is de geaggregeerde regeldruk van het voorstel voor burgers per jaar slechts zevenhonderd uur.

Aan het aanvragen van een verklaring omtrent het gedrag zijn kosten verbonden; voor de vergunning zelf zijn geen leges voorzien. Tevens maken burgers kosten bij het aanvragen van de vergunning (bijvoorbeeld kosten voor kopiëren, ontwikkelingen van foto's en verzenden). Uitgaande van honderd vergunningaanvragen per jaar, worden de geaggregeerde kosten voor burgers geschat op slechts € 3.000,- per jaar. Indien een burger (door het niet hebben van een

vergunning) het verbod op binnenbrengen op het grondgebied van Nederland, in bezit houden of gebruiken schendt, kan als laatste handhavingsmiddel een boete volgen. In de praktijk zullen eerst andere instrumenten zoals waarschuwingen gebruikt worden. Een boete kan eveneens volgen wanneer een vergunninghouder zich niet aan de voorschriften houdt. Boetes kunnen zodoende aanvullende kosten voor burgers met zich meebrengen van maximaal €20.250,- per overtreding.

5.5 Gevolgen voor het bedrijfsleven

Het voorstel leidt tot beperkte administratieve lasten en nalevingskosten voor bedrijven, die precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt verkopen aan particulieren, en voor bedrijven die handelen in precursoren voor explosieven waarvoor verdachte transacties, verdwijningen en diefstallen gemeld moeten worden. De werkingssfeer van de regels beperkt zich tot de precursoren voor explosieven die het meest zorgwekkend zijn en reeds weinig aan particulieren verkocht worden. De inschatting van betrokken private vertegenwoordigers is dat de meeste bedrijven de precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt vrijwillig niet meer zullen verkopen. Dit omdat het veelal niche-toepassingen betreft, omdat er weinig omzet mee gemoeid is en omdat alternatieve producten vrijwel altijd beschikbaar zijn. De bedrijven die nog wel willen verkopen aan particulieren zullen moeten voldoen aan de wet- en regelgeving door het opzetten van een proces voor verkoop aan particulieren met een vergunning. Deze bedrijven moeten daarnaast processen opzetten voor het herkennen en melden van verdachte transacties, verdwijningen en diefstallen; zoals hierboven vermeld, geldt deze verplichting ook voor bedrijven die alleen met andere bedrijven handelen. Bedrijven zullen de effectiviteit van deze processen aan moeten kunnen tonen aan de toezichthouder. Omdat het melden van verdachte transacties, verdwijningen en diefstallen al gangbare praktijk is voor zowel drugsprecursoren (wettelijk verplicht) als precursoren voor explosieven (op basis van vrijwillige afspraken), wordt niet verwacht dat dit tot aanzienlijke extra lasten zal leiden. Ook wordt voorgesteld om de toezichthouder de bevoegdheid te geven bij bedrijven het register van inkoop/verkoop op te vragen wat een informatieverplichting voor bedrijven is. De administratieve lasten hiervan zijn voor bedrijven beperkt, aangezien zij deze informatie reeds op basis van andere wet- en regelgeving moeten hebben en beschikbaar moeten stellen bij inspecties. Tot slot zullen bedrijven (eenmalig) kosten moeten maken voor het informeren van klanten over de nieuwe regels voor precursoren voor explosieven, het aanpassen van concentratielimiten in producten (zodat hiervoor geen beperking meer geldt) en het nagaan van en eventueel etiketteren van producten waarvoor een beperking geldt.

Het Europese impact assessment bevat ramingen van de kosten van administratieve lasten en nalevingskosten voor bedrijven voor de gehele Europese Unie. Indien deze vertaald worden naar de Nederlandse situatie, zullen de kosten in Nederland per jaar €1,8 miljoen tot €3,6 miljoen bedragen, met eenmalige kosten van €3,5 miljoen tot €5,5 miljoen.

Uitgesplitst naar kostenpost, is dit per jaar:

- Opzetten en in stand houden van een proces voor verkoop van precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt (inclusief kosten informatieplicht bij inspectie en kosten van verstrekken register): €0,2 miljoen tot €0,6 miljoen
- Controleren vergunningen bij verkoop van precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt: €0,2 miljoen tot €0,6 miljoen

- Opzetten en in stand houden van een proces voor het melden van verdachte transacties, verdwijningen en diefstallen (inclusief kosten informatieplicht bij inspectie): €0,7 miljoen
- Melden van verdachte transacties, verdwijningen en diefstallen: €0,2 miljoen tot €0,4 miljoen
- Verstrekken van informatie aan klanten over de nieuwe wet- en regelgeving voor precursoren voor explosieven: €0,4 miljoen tot €0,7 miljoen
- Aanpassen van producten en van etiketten: €0,2 miljoen tot €0,5 miljoen

Daarnaast zijn er naar verwachting eenmalige kosten van €1,9 miljoen tot €2,9 miljoen voor het verstrekken van informatie aan klanten over de nieuwe regels voor precursoren voor explosieven en €1,7 miljoen tot €2,6 miljoen voor het aanpassen van producten en etikettering van precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt.

De bandbreedte in de impact assessment is vrij ruim vanwege 1) onzekerheid over de daadwerkelijk aan particulieren verkochte hoeveelheid precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt en 2) de verschillen in uitvoering in de lidstaten. Het Ministerie van Veiligheid en Justitie verwacht dat de uiteindelijke kosten aan de onderkant van de bandbreedte zullen zitten, omdat precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt nauwelijks aan particulieren verkocht worden in Nederland en omdat in de uitwerking van de maatregelen sterk wordt ingezet op het beperken van de administratie lasten en nalevingskosten. Ervaringen in het buitenland en vergelijkbare wet- en regelgeving leren zelfs dat de daadwerkelijke administratieve lasten en nalevingskosten voor bedrijven waarschijnlijk substantieel lager zullen zijn dan de laagste Europese schattingen. Deze kosten zullen namelijk afnemen wanneer – zoals verwacht – de meeste particulieren overstappen op alternatieve stoffen of lagere concentraties en veel bedrijven de precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt niet meer verkopen.

5.6 Synchronisatie met inwerkingtreding Europese wetgeving

Het streven is gericht op inwerkingtreding per 2 september 2014 of zo snel mogelijk daarna. Deze afwijking van de Vaste Verandermomenten is noodzakelijk om te synchroniseren met de Europese wetgeving. De verordening is namelijk vanaf 2 september 2014 van toepassing.

5.7 Uitwerking in ministeriële regeling

Naast de wet zal een ministeriële regeling worden opgesteld waarin aanvullende precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt en aanvullende precursoren voor explosieven waarvoor een meldplicht geldt kunnen worden opgenomen. Dit stelt het kabinet in staat om snel te reageren bij nieuwe dreigingen en deze stoffen onder de werking van deze wet te brengen. Ook wordt bij ministeriële regeling uitgewerkt wie de aanvraag voor een vergunning behandelt, de wijze waarop de aanvraag moet worden ingediend en welke bescheiden daarbij worden verstrekt. Het is ook mogelijk om bij ministeriële regeling een vergoeding voor en de hoogte van de aanvraag van een vergunning vast te leggen. Voor de verkoop van precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt aan particulieren kunnen bij ministeriële regeling regels worden vastgelegd, zoals over de controles bij verkoop en etikettering op de verpakkingen. Naast deze regels omtrent het beperken van de beschikbaarheid voor precursoren voor precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt voor particulieren, is het ook belangrijk om verdachte transacties, verdwijningen en diefstallen van deze precursoren en een

aantal andere precursoren waarvoor een meldplicht geldt te herkennen en te melden bij de overheid. Hoe in deze gevallen gehandeld moet worden, wordt in de ministeriële regeling aangegeven. Ook wordt in de ministeriële regeling aangegeven welke ambtenaren belast zijn met het toezicht op de naleving van deze wet.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1

Dit artikel bevat alle voor deze wet en daaronder liggende regelgeving relevante definities. Daarvoor is grotendeels aangesloten bij de definities die zijn opgenomen in de verordening. De gebruikte definities voor precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt en precursoren voor explosieven waarvoor een meldplicht geldt, maken het mogelijk om – mocht het dreigingsbeeld daar aanleiding toe geven en na een kosten/baten-afweging – aanvullende stoffen vast te stellen waarop de wet van toepassing is. Daarnaast wordt in enkele definities verwezen naar de begrippen uit de Wet bescherming persoonsgegevens.

Een marktdeelnemer is op grond van de verordening elke natuurlijke persoon of rechtspersoon of elk openbaar lichaam of elke combinatie van deze personen en/of lichamen die producten of diensten op de markt beschikbaar stelt. Hierdoor wordt ook een particulier, indien hij stoffen die onder de verordening of wet vallen aanbiedt gezien als een marktdeelnemer. In dat geval gelden voor hem ook de plichten die voor marktdeelnemers voortvloeien uit de verordening en de wet, onder meer uit artikel 9.

De onderdelen i en j lijken op elkaar maar zijn toch verschillend. Onderdeel i verwijst naar artikel 3, tiende lid, van de verordening (zijnde een precursor voor explosieven waarvoor een beperking geldt op grond van bijlage I bij de verordening) en artikel 2, tweede lid, van het wetsvoorstel. Onderdeel j verwijst naar bijlage I en II uit de verordening en een krachtens artikel 2, tweede lid, van het wetsvoorstel vastgestelde stof. Het verschil zit hem dus in de in bijlage II van de verordening opgenomen stoffen en de bij artikel 2, tweede lid, van het wetsvoorstel aangewezen precursoren voor explosieven waarvoor een meldplicht geldt: voor deze stoffen gelden geen beperkingen, maar wel een meldplicht.

Artikel 2

Artikel 2 van de verordening biedt lidstaten de mogelijkheid om zelf stoffen aan te wijzen, die naast de in de bijlages van de verordening opgenomen stoffen onder de werking van de verordening vallen.

Het artikel in dit wetsvoorstel zorgt ervoor dat zowel de precursoren voor explosieven in de bijlages van de verordening als door Nederland aangewezen precursoren voor explosieven onder de werking van de wet vallen. De stoffen die buiten de verordening vallen maar wel gelden voor Nederland, zullen, zoals weergegeven in het tweede lid, bij ministeriële regeling worden vastgelegd. Hiervoor is gekozen omdat het de regering in staat stelt om snel te reageren op nieuwe dreigingen. Stoffen die daarbij gebruikt worden kunnen op deze manier zo snel mogelijk onder het regime van dit wetsvoorstel gebracht worden.

In eerste instantie wordt uitgegaan van de stoffen zoals opgenomen in de verordening. Bij nieuwe dreigingsinschattingen zal dan ook eerst worden ingezet op aanpassing van de lijsten in de verordening, zodat alle lidstaten van de Europese Unie voor dezelfde stoffen maatregelen nemen. Mocht het echter niet mogelijk blijken om op korte termijn Europese maatregelen te

realiseren, dan kan Nederland dus via een ministeriële regeling snel inspelen op nieuwe dreigingen.

Artikel 3

Artikel 3 beschrijft de verboden van de wet. Het is voor zowel bedrijven als particulieren verboden precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt te verkopen aan een particulier die geen vergunning heeft. Doorverkoop door een particulier aan een andere particulier is zodoende toegestaan, mits voldaan is aan de voorwaarden waaraan marktdeelnemers moeten voldoen.

Voor een particulier is het verboden precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt binnen te brengen op het grondgebied van Nederland (te importeren), te bezitten en te gebruiken zonder vergunning. Uit dit verbod vloeit voort dat een particulier bij aankoop van een precursor voor explosieven waarvoor een beperking geldt, naast de vereiste vergunning ook een identiteitsbewijs moet overleggen aan de marktdeelnemer. De marktdeelnemer moet immers kunnen controleren of de particulier die een precursor wil kopen ook daadwerkelijk de persoon is aan wie de vergunning is afgegeven.

Deze verboden zijn in overeenstemming met artikel 4, tweede lid, van de verordening. Hierbij dient aangetekend te worden dat in de Nederlandse tekst van artikel 4, tweede lid van de verordening abusievelijk “registratieregeling” opgenomen is in plaats van “vergunningstelsel”. De Engelstalige versie van de verordening en de vertalingen in andere talen spreken wel correct van “vergunningstelsel”. Daarvan is bij het opstellen van dit wetsvoorstel dan ook uit gegaan.

Tot slot is opgenomen dat het verboden is in strijd met de voorschriften betreffende etikettering (artikel 5 van de verordening), het melden van verdachte transacties, verdwijningen en diefstallen (artikel 9 van de verordening) en de regels gesteld krachtens artikel 4, vierde lid, 8 en 9 van de wet te handelen.

Artikel 4

In artikel 4 zijn de vereisten voor een vergunning opgenomen. Op grond van het vierde lid kunnen nadere voorschriften wat betreft de vergunning worden gesteld over de onderwerpen zoals die in het lid zijn weergegeven.

Het vijfde lid bevat een grondslag om bij ministeriële regeling modellen voor de vergunning en andere bescheiden vast te stellen.

Artikel 5

Artikel 5 geeft de regels over de aanvraag. De behandeling van vergunningaanvragen en de afgifte van vergunningen zal plaatsvinden door de Inspectie Leefomgeving en Transport (ILT). De vereisten voor de vergunning en de vergunningaanvraag zijn deels in artikel 5, eerste lid, opgenomen en worden wat aan te leveren bescheiden betreft en gegevens in aanvulling op de gegevens uit het eerste lid, bij ministeriële regeling vastgesteld. Het gaat hierbij om stukken waaruit blijkt wat de activiteit is waarvoor de precursor voor explosieven waarvoor een beperking geldt gebruikt gaat worden, onderbouwing waarom deze precursor daarvoor benodigd is, enzovoorts. Ook zullen vragen over het gebruik van de precursor voor explosieven waarvoor een beperking geldt en de onderbouwing waarvoor deze nodig is, opgenomen worden op het

aanvraagformulier welke bij een vergunningaanvraag ingediend wordt, zodat deze informatie meteen met de aanvraag binnen komt. Omdat deze informatie per geval verschillend kan zijn en van administratieve aard is, wordt de uitwerking hiervan in een ministeriële regeling neergelegd. In het eerste lid staan de gegevens opgesomd die de ILT van een aanvrager dient te ontvangen en welke ook op de vergunning zullen worden opgenomen. Op het aanvraagproces zal het vergunningsverleningsproces zoals de ILT dat kent van toepassing zijn. Voor de aanvraag zal niet om kopieën verzocht worden van identiteitsbewijzen. Ook kan op grond van het derde lid, bij ministeriële regeling bepaald worden of er kosten zijn verbonden aan een aanvraag voor een vergunning, waarbij tevens voor een differentiatie in kosten gekozen kan worden.

Artikel 6

De vergunning wordt door de Minister verleend als voldaan is aan de eisen in artikel 6. Onder meer is de mogelijkheid opgenomen om de aanvrager een vergunning te weigeren omdat een redelijk alternatief voorhanden is waarmee een vergelijkbaar effect bereikt kan worden. Dergelijke alternatieven zijn namelijk bijna altijd voorhanden. Hier is het aan Onze Minister gelaten om te beoordelen wanneer sprake is van een redelijk alternatief voor een precursor voor explosieven waarvoor een beperking geldt. Daarnaast is het aan Onze Minister gelaten om te beoordelen of een aanvrager de gevraagde stoffen en gevraagde hoeveelheid nodig heeft om het voorgenomen doel te bereiken. Daarmee heeft onze Minister de mogelijkheid om een vergunning te weigeren bij ongebruikelijke en onvoldoende onderbouwde hoeveelheden.

Het oordeel van de minister kan gebaseerd worden op wetenschappelijk onderzoek, bijvoorbeeld van het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu of gezaghebbende buitenlandse onderzoeksinstellingen, maar ook gebaseerd zijn op andere bronnen. De ILT kan ter indicatie een lijst publiceren met welke redelijke alternatieven er door Onze Minister zijn aangewezen. Los van bovenstaande kan de aanvraag afgewezen worden als het noodzakelijk is ter bescherming van wezenlijke veiligheidsbelangen of om redenen van openbare orde.

In het eerste lid, onderdeel b, is opgenomen dat een aanvrager een verklaring omtrent het gedrag als bedoeld in artikel 28 van de Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens moet aanleveren. De verklaring omtrent het gedrag is een verklaring dat niet is gebleken van bezwaren en is het resultaat van een onderzoek dat naar de betrokken persoon wordt ingesteld en waarbij het risico voor de samenleving en het belang van de betrokkene worden gewogen. De wijze waarop een en ander wordt gewogen is afhankelijk van de vergunning. Hierbij wordt onder meer gedacht aan eerdere veroordelingen op grond van overtreding van de Wet wapens en munitie en de Wet explosieven voor civiel gebruik.

In het tweede lid is opgenomen dat een vergunning niet verleend wordt, ook als wel voldaan is aan de eisen in het eerste lid, als het noodzakelijk is voor de bescherming van wezenlijke veiligheidsbelangen of om redenen van openbare orde. Bij ministeriële regeling wordt dit uitgewerkt. Gedacht kan worden aan de situatie waarin er concrete aanwijzingen zijn dat de aanvrager een inbreuk op de openbare orde of nationale veiligheid heeft gepleegd of zal gaan plegen. In de praktijk is dit als er een relevant lopend onderzoek gaande is naar de aanvrager door de politie of de inlichtingen- en veiligheidsdiensten.

Er is op de vergunningaanvraag in dit wetsvoorstel geen sprake van de *lex silencio positivo*. Op grond van artikel 28, eerste lid, Dienstenwet is de paragraaf 4.1.3.3 van de Algemene wet

bestuursrecht van toepassing tenzij bij wettelijk voorschrift anders is bepaald. In het tweede lid van artikel 28 is echter bepaald dat het eerste lid niet van toepassing is als er sprake is van een vergunning ingesteld bij of ter uitvoering van een verordening. Aangezien daar in dit wetsvoorstel sprake van is, is de *lex silencio positivo* niet van toepassing op de verlening van vergunningen op grond van dit wetsvoorstel.

Artikel 7

Artikel 7 geeft verplichtingen voor een vergunninghouder. Zo is er op grond van het eerste lid de plicht om wijzigingen die betrekking hebben op de vergunning of de aanvraag van de vergunning zo spoedig mogelijk door te geven en dat een vergunninghouder, indien daar door de bevoegde instantie om gevraagd wordt, aantoont dat hij nog steeds voldoet aan de voorwaarden voor verlening van de vergunning.

Het tweede lid geeft gronden om een vergunning in te trekken.

De verordening zelf spreekt ook van schorsing van de vergunning. In de Algemene wet bestuursrecht staan regels over schorsing, maar die zien op schorsing in geval er sprake is van een onderzoek tot vernietiging in het kader van bestuurlijk toezicht (art 10:43 Algemene wet bestuursrecht). Dit zou dan de vernietiging van de beschikking moeten zijn waarbij de vergunning is verleend. Het is niet nodig om hierover een bepaling in deze wet op te nemen, aangezien de bepalingen van de Algemene wet bestuursrecht in combinatie met het tweede lid van artikel 7 voldoende zijn.

Artikel 8

Wanneer een precursor voor explosieven waarvoor een beperking geldt aangeboden wordt aan een particulier, dient een marktdeelnemer na te gaan of de koper een vergunning heeft. Op welke wijze dat gebeurt, wordt bij ministeriële regeling vastgelegd. Deze regels gelden ook voor een particulier die precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt doorverkoopt aan een andere particulier. Op grond van de definitie van marktdeelnemer zoals deze is opgenomen in de verordening, valt een verkopende particulier ook onder de definitie van marktdeelnemer.

Bij ministeriële regeling worden in elk geval de bewoordingen opgenomen die op de etiketten van producten met precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt, dienen te staan en op welke plaats op het etiket. In de richtlijnen die de Commissie in januari 2014 heeft vastgesteld, is de tekst opgenomen zoals deze in het Nederlands zal luiden en op etiketten geplaatst zal worden: “Aankoop, bezit en gebruik door particulieren is aan beperkingen onderhevig”. Ook worden er regels gesteld over de controles die marktdeelnemers zelf toepassen bij het aanbieden aan particulieren van precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt. Met de vertegenwoordigers van de marktdeelnemers is afgesproken dit eerst aan de marktdeelnemers zelf over te laten en de ILT er op te laten toetsen. Echter, zodra blijkt dat dit handhavingsregime niet voldoende is, moet het mogelijk zijn snel over te stappen naar een zwaarder handhavingsregime. Dit kan door aanvullende regels over controles die uitgevoerd dienen te worden door marktdeelnemers op te nemen in een ministeriële regeling, zoals ook beschreven in de laatste alinea van paragraaf 4.3.

Artikel 9

Dit artikel verplicht de marktdeelnemers tot het melden van verdachte transacties, verdwijningen en diefstallen, en vloeit voort uit artikel 9, eerste lid, van de verordening. Naast de in de verordening vastgestelde stoffen is dit artikel ook van toepassing op precursoren voor

explosieven waarvoor een meldplicht geldt, zijnde niet alleen de stoffen uit de bijlage van de verordening maar ook de stoffen die op grond van artikel 2, tweede lid, van dit wetsvoorstel worden aangewezen. Op grond van het derde lid van artikel 9 van de verordening mag een marktdeelnemer een transactie weigeren. Indien dit gebeurt of als een marktdeelnemer na een transactie alsnog het idee heeft dat het een verdachte transactie is geweest, meldt de marktdeelnemer dit zo spoedig mogelijk inclusief alle beschikbare gegevens. Het vermoeden dat het gaat om een verdachte transactie kan aangewakkerd worden doordat de (potentiele) klant onduidelijk is geweest over het voorgenomen gebruik van de stof of het mengsel, niet vertrouwd blijkt te zijn met het voorgenomen gebruik van de stof of het mengsel of er geen plausibele verklaring voor kan geven; voornemens is stoffen te kopen in hoeveelheden, combinaties of concentraties die ongebruikelijk zijn voor eigen gebruik; geen bewijsstukken betreffende zijn identiteit of verblijfplaats wil overleggen of nadrukkelijk verzoekt om op een ongebruikelijke wijze te betalen, onder meer met contant geld.

Ook moeten marktdeelnemers op grond van het vierde lid van artikel 9 van de verordening verdwijning en diefstal van significante hoeveelheden van de in de bijlage bij de verordening genoemde stoffen en mengsels of stoffen die deze stoffen bevatten.

Bij ministeriële regeling wordt vastgelegd op welke wijze en waar verdachte transacties, verdwijningen en diefstallen gemeld moeten worden. Er is voor gekozen dit op het niveau van een ministeriële regeling te doen om snel in te kunnen spelen op ontwikkelingen zoals naamswijzigingen of bevoegdheidswijzigingen. Ook voor dit artikel geldt dat er met de vertegenwoordigers van de marktdeelnemers is afgesproken dit eerst aan de marktdeelnemers zelf over te laten en de ILT er op te laten toetsen. Echter, zodra blijkt dat dit meldingsregime niet voldoende is, moet het mogelijk zijn snel over te stappen naar een zwaarder regime. Dit kan door de aanvullende regels over het melden op te nemen in een ministeriële regeling.

Artikel 10

De in onderdeel a met nalevingstoezicht belaste ambtenaren hebben alle in Titel 5.2 van de Algemene wet bestuursrecht rechtstreeks toegekende bevoegdheden. Deze ambtenaren worden bij ministeriële regeling aangewezen. Hiervoor is gekozen zodat er bij eventuele naamswijzigingen of overstappen naar een andere toezichthouder snel ingespeeld kan worden op veranderingen. De in onderdeel b met nalevingstoezicht belaste ambtenaren, zijn bevoegd inzake douanewetgeving. Dit nalevingstoezicht beperkt zich tot het binnenbrengen door particulieren vanuit landen buiten het douanegebied van de Europese Gemeenschap.

Artikel 11

De mogelijkheid van het opleggen van een last onder dwangsom is een instrument om ervoor te zorgen dat een marktdeelnemer, die precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt en precursoren voor explosieven waarvoor een meldplicht geldt aanbiedt, voldoet aan de regels die gelden voor verkoop van deze precursoren. Een marktdeelnemer moet kunnen aantonen dat het verkoopproces zodanig is ingericht dat geen precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt worden verkocht aan particulieren die niet over de vereiste vergunning beschikken. Ook moet een marktdeelnemer kunnen aantonen dat de interne processen zodanig zijn ingericht dat verdachte transacties, verdwijningen en diefstallen van precursoren voor explosieven waarvoor een meldplicht geldt herkend en gemeld kunnen worden. De Inspectie Leefomgeving en Transport (ILT) zal bij de handhaving van de wet gebruik maken van de interventiestrategie die eind 2013 intern is vastgesteld en op termijn zal worden gepubliceerd.

Daarbij wordt de interventie gebruikt die het meest effectief is. In stappen (met voorbeelden) is dit vertaald in: preventie (voorlichting), correctie (waarschuwing, bestuursrechtelijke maatregelen van licht naar zwaar), repressie (bestuurlijke boete, intrekken vergunning), straffen (strafrechtelijk) en reputatie (publicatie van straf of goed gedrag).

Artikel 12 en 13

Voor goede samenwerking tussen vergunningverlener, toezichthouders en opsporingsdiensten, die tijdens de uitvoering van hun taken overtredingen van deze wet kunnen constateren of informatie over vergunningen nodig hebben, moeten deze partijen informatie kunnen uitwisselen. Artikel 12 regelt dat de politie, Koninklijke marechaussee en de douane, Onze Minister, dan wel de krachtens deze wet aangewezen toezichthouder, kunnen verzoeken om de gegevens die zijn opgesomd in artikel 5, eerste lid, dan wel andere gegevens of bescheiden. Dit houdt concreet in dat het informatie is die noodzakelijk is om te delen voor een goede handhaving van de in de wet gestelde verboden (zoals rapporten van inspecties en gegevens die zijn verworven via (bijzondere) opsporingsmiddelen). Artikel 13 regelt dat Onze Minister dan wel de krachtens deze wet aangewezen toezichthouder de politie, Koninklijke marechaussee of douane kan verzoeken om deze gegevens en bescheiden voor een doelmatige en doeltreffende uitvoering van deze wet. Ook andere bestuursorganen kunnen uit eigen beweging of desgevraagd informatie delen. In de meeste gevallen heeft het delen van gegevens en bescheiden betrekking op aangetroffen overtredingen en handhaving op grond van deze wet. Het gaat hierbij om informatiedeling tussen handhavers dan wel opsporingsdiensten. Denk bijvoorbeeld aan de Fiscale Inlichtingen- en Opsporingsdienst,- of de Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit die in hun werk overtredingen tegen kunnen komen.

Artikel 14

In dit wetsvoorstel worden op verschillende momenten persoonsgegevens verwerkt. De minister van Veiligheid en Justitie is verantwoordelijk voor de verwerking en vernietiging van deze gegevens. De gegevens en bescheiden die op grond van artikel 5, eerste lid, en tweede lid, onderdeel c, beschikbaar komen zullen drie jaar bewaard worden, ook indien de vergunning geweigerd wordt zodat er zicht is op wie er aanvragen voor vergunningverlening hebben gedaan. De termijn van drie jaar is vastgesteld door de vergunde periode van twee jaar en een jaar voor (na)inspecties en eventuele vervolgaanvragen bij elkaar op te tellen.

De gegevens en bescheiden die de bij ministeriele regeling aangewezen ambtenaren verkrijgen tijdens het uitoefenen van het toezicht en de handhaving worden maximaal vijf jaar bewaard. Dit komt overeen met de bewaartermijn van politiegegevens.

Artikel 15

In dit artikel worden de wijzigingen in de Wet op de economische delicten opgenomen die verband houden met de invoering van de Wet precursoren voor explosieven. Het gaat in dit geval om de overtreding die marktdeelnemers en particulieren kunnen begaan door zich niet aan de voorschriften en de verboden van de wet te houden.

In ieder geval worden bij de volgende overtredingen boetes opgelegd:

- Het verkopen aan particulieren die geen vergunning hebben;
- Het niet melden van verdachte transacties, verdwijningen en diefstallen;
- Het niet melden op de verpakking van een product dat het een precursor voor explosieven waarvoor een beperking geldt betreft;

- Het niet kunnen aantonen dat het verkoopproces zodanig is ingericht dat geen precursoren voor explosieven waarvoor een beperking geldt worden verkocht aan particulieren die niet over de vereiste vergunning beschikken;
- Het niet kunnen aantonen dat de interne processen zodanig zijn ingericht dat verdachte transacties, verdwijningen en diefstallen van precursoren voor explosieven waarvoor een meldplicht geldt herkend en gemeld kunnen worden;
- Het zonder vergunning binnenbrengen op het grondgebied van Nederland, bezitten of gebruiken van een precursor voor explosieven waarvoor een beperking geldt; en
- Het overtreden van de regels van een vergunning.

Daarnaast is aan artikel 6, vierde lid, van de Wet op de economische delicten toegevoegd dat indien de precursoren voor explosieven worden binnengebracht op het grondgebied van Nederland, in bezit worden gehouden of gebruikt worden met een terroristisch oogmerk dit een misdrijf is.

Artikel 16

De verordening treedt op 2 september 2014 in werking. Indien mogelijk, treedt deze wet ook op deze datum in werking. Mocht deze datum niet gehaald worden, dan treedt deze wet zo snel mogelijk, op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip, in werking.

Transponeringstabel

Verordening Artikel	Implementatie Artikel	Toelichting
1		Behoeft naar zijn aard geen implementatie
2, eerste lid	1, sub f en g, 2	
2, tweede lid		Behoeft naar zijn aard geen implementatie
3	1 sub a tot en met i	
4, eerste, tweede en zesde lid	3, eerste en tweede lid	
4, derde, vierde en vijfde lid		Betreft facultatieve bepaling waar geen gebruik van wordt gemaakt
4, zevende lid	8	
5	3, derde lid, 8	
6		Behoeft naar zijn aard geen implementatie
7, eerste lid	6	
7, tweede lid	4, derde lid, 7	
7, derde lid	5, tweede lid	
7, vierde lid	7, tweede lid	
7, vijfde lid		Is reeds geïmplementeerd door middel van bestaand recht
7, zesde lid		Behoeft naar zijn aard geen implementatie
8		Betreft facultatieve bepaling waar geen gebruik van wordt gemaakt
9, eerste lid	3, derde lid, 9	
9, tweede lid	9, tweede lid	
9, derde lid	3, derde lid, 9	
9, vierde lid	3, derde lid, 9	
9, vijfde en zesde lid		Behoeft naar zijn aard geen implementatie
10	12, 13,	
11	11, 14	
12		Behoeft naar zijn aard geen implementatie
13, eerste, tweede en derde lid	2	

13, vierde, vijfde en zesde lid		Behoeft naar zijn aard geen implementatie
14, 15, 16, 17, 18, 19		Behoeft naar zijn aard geen implementatie

De Minister van Veiligheid en Justitie

De Staatssecretaris van Infrastructuur en Milieu